

Modtaget via elektronisk post. Der tages forbehold for evt. fejl

Europaudvalget (2. samling)
(Alm. del - bilag 693)
økonomi- og finansministerråd
(Offentligt)

ERU, Alm. del - bilag 299 (Løbenr. 14043)

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg

og deres stedfortrædere

Bilag	Journalnummer	Kontor	
1	400.C.2-0	EU-sekr.	13. maj 2002

Til underretning for Folketingets Europaudvalg vedlægges Økonomi- og Erhvervsministeriets notat vedrørende gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked ('Direktivet om elektronisk handel').

Gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked ("Direktivet om elektronisk handel")

2. maj 2002

Sag 2000-1352/1-112

• Baggrund

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 har til formål at fremme etableringen af et velfungerende indre marked for informationssamfundstjenester.

Ved en informationssamfundstjeneste forstås enhver tjeneste, der har et kommercielt sigte, og som leveres online (ad elektronisk vej og over en vis distance) på individuel anmodning fra en tjenestemodtager. Eksempler på onlinetjenester er salg og reklame via internettet, generel information om en virksomhed på dennes hjemmeside, WAP- og SMS-tjenester og søgetjenester som f.eks. Jubii.

Informationssamfundstjenester er kendetegnet ved, at de i forhold til andre former for tjenester i større grad er grænseoverskridende. Det har derfor været nødvendigt at fjerne en række retlige hindringer som følge af forskelle i nationale lovgivninger og usikkerhed om, hvilke nationale regler der finder anvendelse på

informationssamfundstjenester. Direktivet fjerner disse hindringer ved at indføre et afsenderlandsprincip, der giver leve randører mulighed for at tilbyde tjenester overalt i den Europæiske Union på basis af retssystemet i etableringslandet. Det har ligeledes være nødvendigt at fastsætte visse minimumskrav for informationssamfundstjenester på fællesskabsplan.

Efter direktivets artikel 22 skulle direktivet være gennemført i national lovgivning inden den 17. januar 2002.

- **Direktivets gennemførelse**

Direktivet er gennemført i dansk ret ved lov nr. 227 af 22. april 2002 om tjenester i informationssamfundet, herunder visse aspekter af elektronisk handel. Loven er trådt i kraft den 25. april 2002. For at sikre en så korrekt implementering som muligt er lovens

bestemmelser udformet således, at de ligger tæt op ad direktivets tekst.

Loven har til formål at sikre den frie bevægelighed i det indre marked for onlinetjenester og at fremme udviklingen af elektronisk handel, og dermed medvirke til at skabe en øget konkurrence og handel i det indre marked. Danske virksomheder får således lettere ved at udbyde onlinetjenester i EU, ligesom det bliver lettere for myndighederne at gribe ind over for ulovlige onlineaktiviteter.

Loven indfører et afsenderlandsprincip, der bygger på principper om hjemlandskontrol og gensidig anerkendelse. Hjemlandskontrol indebærer, at tjenesteydere etableret i Danmark skal overholde de regler, der er fastsat i det danske retssystem, og som håndhæves af danske myndigheder, uanset om onlinetjenesten alene er rettet mod andre medlemsstater. Omvendt indebærer gensidig anerkendelse, at danske myndigheder som hovedregel ikke kan gribe ind over for en onlinetjeneste rettet mod det danske marked, når tjenesteyderen er etableret i en anden medlemsstat.

For at sikre gennemsigtigheden for modtagerne af onlinetjenester indeholder loven desuden en række oplysningspligter for leverandørerne af disse tjenester. Til identifikation af leverandøren af en onlinetjeneste stiller loven krav om, at leverandøren oplyser navn, fysisk adresse og e-postadresse m.v. Loven indeholder også krav til prisoplysninger, anvendelsen af kommerciel kommunikation, samt pligt til at stille forhåndsinformationer og tekniske hjælpefunktioner til rådighed før afgivelse af en elektronisk bestilling.

Loven indeholder endvidere regler om ansvarsfrihed for formidlere af informationssamfundstjenester i relation til straf og erstatning for indholdet af det materiale, som de formidler på andres vegne. Bestemmelserne fastlægger alene, hvornår formidlere er fri for ansvar. Eksempelvis vil formidleren være ansvarsfri i de tilfælde, hvor formidleren ikke har kendskab til eller kontrol over det ulovlige materiale.

For at effektivisere samarbejdet mellem europæiske tilsynsmyndigheder og sikre tjenesteydere og tjenestemodtagere en effektiv rådgivning om bl.a. pligter og rettigheder i kontraktsforhold indeholder loven en bestemmelse, der giver økonomi- og erhvervsministeren beføjelse til at udpege et eller flere kontaktpunkter af administrativ og rådgivende karakter.